

ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΤΟΥ ΚΑΪΡΟΥ

Ἡ λεηλασίες μιᾶς ληστοςυμμερίας Ἀτσιγγάνων στὸ Παρίσι κατὰ τὸ 1437. Μπάρο Πάνι, ὁ «Δοῦξ τῆς Αἰγύπτου». Ἡ μαγείες τῆς Πριγκίπισσας τοῦ Καΐρου. Μιά ἱστορική Δίκη στὸ Σατλέ. Τὰ μαρτύρια τῆς μάγισσας ἀπ' τοὺς ἐξεταστές τῆς, Ἡ καταδίκη τῆς νὰ ταφῆ ζωντανή. Πῶς ἐξεδικήθη τοὺς δικαστὰς τῆς. Ὁ ἔρωσ τοῦ γραμματέως Κασμαρέ. Ἡ νεκρὰ-στασις τῆς Πριγκίπισσας τοῦ Καΐρου. Δυὸ ἀνατριχιαστικὰ ἐγκλήματα. Ἡ σύλληψις κ' ὁ διαμελισμὸς τοῦ Κασμαρέ. Ὁ τραγικὸς θάνατος τῆς ὡμερης μάγισσας.

Ἰ παλαιοὶ χρονικογράφοι ἀναφέρουν ὅτι στὰ 1437 ἔπιασε ἕνας ἄγιος χειμῶνας στὸ Παρίσι. Ἡ βροχὴ, τὸ χαλάζι καὶ τὰ χιόνια κατέστρεψαν ὅλες τὶς ἐσοδείες. Ἡ πείνα ἐθέριζε τὸν κόσμον κ' ὅσοι κατοικοῦσαν στὴν ἐξοχὴ κατέφευγαν πανικόβλητοι στὸ Παρίσι, γιὰτὶ ἐκτός ἀπὸ τὴν ἀπερίγραπτη δυστυχία ποὺ ἐτραβοῦσαν, ὑπέφεραν κ' ἀπὸ ληστροκῆς συμφορῆς τῶν Ἀτσιγγάνων, ποὺ ἐρήμαζαν τὰ χωριά μὲ τὶς κλοπὲς τοὺς καὶ τοὺς φόνους τοὺς. «Αὐτοὶ οἱ μαῦροι διαβόλοι, λέει ἕνας χρονικογράφος, ποὺ εἶχαν ἐρθεῖ ἀπὸ τὴ χώρα τῆς Αἰγύπτου, μιλοῦσαν μιὰ ἀκατάστατη γλῶσσα κ' ἤξεραν τόσες μαγείες, ὥστε μποροῦσαν νὰ καλέσουν ὅλους τοὺς δαίμονες τῆς Κολάσεως νὰ παρουσιαστοῦν μπροστὰ σου. Ὅλοι τοὺς ἦσαν κλέφτες καὶ δολοφόνοι. Ὅσο γιὰ τὶς γυναῖκες τοὺς, αὐτὲς μὲ τὰ φλογερὰ μάτια τοὺς ξετρελλαιναν τοὺς ἀπλοικοῦς καὶ τοὺς ἐπαίρναν τὰ λεπτά τοὺς. Ἡ ὁρδὴ αὐτῆς τῶν Τσιγγάνων εἶχαν ἀρχοῦ τοὺς κάποιον Μπάρο Πάνι, ἕνα σκληρὸ κ' ἀπάνθρωπο δολοφόνο, ποὺ λεγόταν Δοῦξ τῆς Αἰγύπτου!».

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος αὐτὸς ἦταν πραγματικῶς ἕνας ἄνθρωπος ἐπο-λύ πονηρὸς καὶ τετραπέροτος, ἀδύνατος, μὲ μακρὰ μαῦρα μουστάκια καὶ μὲ δυὸ μαχαιρία στὴ ζώνη μ' ἀσημένιες λαβές. «Ἐφεργε πάντα μαζί του ἕνα δισάκκι, γεμάτο φαρμακερὰ βότανα, μὲ τὰ ὁποῖα ἐδηλητηριοῦσε τὸ νερὸ ποὺ ἔπιναν τὰ ζῶα κ' ἔτσι ἀφάνιζε τὶς ἀγελάδες καὶ τ' ἄλογα τῶν χωρικών».

Τὸ περίεργο ὅμως εἶνε ὅτι ὁ πραγματικὸς ἀρχηγὸς αὐτῆς τῆς ληστοςυμμερίας δὲν ἦταν ὁ Μπάρο Πάνι, ἀλλὰ μιὰ νέα κ' ὄμορφη μάγισσα, ἡ «Πριγκίπισσα τοῦ Καΐρου», ὅπως τὴν ἔλεγαν οἱ Ἀτσιγγανοί. Αὐτὴ τοὺς ἔλεγε τί ἔπρεπε νὰ κλέβουν καὶ ποοὺς ἔπρεπε νὰ σκοτώσουν, αὐτὴ ἔδειχνε στὶς ἄλλες Τσιγγάνες πῶς «δέονταν» ἕναν ἄνθρωπο μὲ τὰ μάγια.

«Ἦταν μιὰ μελαχροινὴ καλλογὴ εἰκοσιεσσάρων περίπου ἐτῶν, ἀναφέρει ὁ χρονικογράφος Γέχαν Μωταίν, ἡ ὁποία φοροῦσε ἕναν μακρὸ χιτῶνα, στολισμένον μὲ ἀργυρὰ ἄνθη καὶ μιὰ πλατεῖα καὶ πλεχτὴ χρυσὴ ζώνη. Τὰ μαῦρα μάτια τῆς εἶχαν μιὰ παράξενη λάμψις ποὺ ἐμαγνητίζαν ἀμέσως ὅποιον τολμοῦσε νὰ τὴν κυττάξῃ. Συνώδευε πάντα τὰ λόγια τῆς μὲ ζωηρὸς χειρονομίες. Ἡ φωνὴ τῆς ἦταν βραχνή κ' ἐσφύριζε καθὼς ἔβγαίνει ἀπὸ τὰ σφιγμένα δόντια τῆς, σὰν τὴ φωνὴ τοῦ φειδιοῦ...».

Ἡ «Πριγκίπισσα τοῦ Καΐρου» λοιπὸν καὶ ὁ «Δοῦξ τῆς Αἰγύπτου» τρομοκρατοῦσαν τὰ περίχωρα τοῦ Παρισίου ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ πρεβότος (ὁ ἀρχιδικαστὴς) διάταξε νὰ συλλάβουν αὐτὲς τὶς ὁρδὲς τῶν «Βοημῶν» καὶ νὰ τὶς κλείσουν στὶς φυλακές.

Ἡ ὄμορφη μάγισσα καὶ ὁ σύντροφός τῆς, ὁ Μπάρο Πάνι, δὲν μπόρεσαν νὰ ξεφύγουν καὶ οὐχίτηκαν σιδηροδέσμιοι στὴ φυλακὴ τοῦ Σατλέ. Ὑστερα δὲ ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἄρχισε ἡ δίκη τοὺς, μιὰ τραγικὴ δίκη ποὺ ἔμεινε ἱστορικὴ στὰ ἐγκληματικὰ χρονικά τοῦ Μεσαίωτος.

Ἡ «Πριγκίπισσα τοῦ Καΐρου» ὠδηγήθηκε μπροστὰ στὸ δικαστήριον γιὰ ν' ἀπολογηθῆ «γιὰ τοὺς φόνους, τὶς κλοπὲς καὶ τὶς μαγείες ποὺ εἶχε διαπραξεί».

Ἐκεῖνη ὅμως ἄρχισε νὰ βροῖξῃ τοὺς δικαστὰς τῆς καὶ νὰ μὴν ἀπαντᾷ στὶς ἐρωτήσεις τοὺς. Τότε θέλησαν νὰ τὴν γυμνώσουν «γιὰ νὰ τὴν ἐξαναγκάσουν νὰ δημολογήσῃ τὰ ἐγκλήματά τῆς». Μὰ ἡ μάγισσα ἀντιστεκόταν μὲ λόσσα καὶ χρειάστηκε νὰ μεταχειριστοῦν βία γιὰ νὰ τὴς βγάλουν τὸν μεταξοτὸ χιτῶνα, ποὺ εἶχε στὸ στήθος τὴ σφραγίδα τοῦ Σολομώντος. «Ἐπειτα τὴν ἔδεσαν σφιχτὰ σ' ἕνα μεγάλο στρίποδο καὶ τὴν ἔβουσαν μ' ἕναν κομβὰ παγομένο νερὸ. «Ἡ Πριγκίπισσα τοῦ Καΐρου ζήτησε τότε νὰ τὴ λύσουν καὶ ὀπισθεῖνε ὅτι θὰ ὁμολοῦσε τὰ πάντα». Ὅταν ὅμως τὴν ἐπῆγαν στὴν κοῦζίνα

τῆς φυλακῆς γιὰ νὰ ζεσταθῆ, ἔχωσε τὰ μαῦρα μαλλιά τῆς μέσα στὸ στόμα τῆς καὶ δὲν ἤθελε νὰ εἰπῆ τίποτε... Τὴν ξανάδεσαν λοιπὸν στὸ στρίποδο κ' ἄρχισαν νὰ τὴν ποτίζουν καὶ νὰ τὴν καταβρέχουν μὲ παγομένο νερὸ, ὥσπου πειὰ μὲ δάκρυα στὰ μάτια, παρακάλεσε νὰ τὴ λύσουν καὶ νὰ τὴς ἐπιτρέψουν νὰ φορέσῃ τὸν μαγικὸ χιτῶνα τῆς, γιὰτὶ ἦταν ἀποφασισμένη περὶ νὰ εἰπῆ ὅλη τὴν ἀλήθεια.

Οἱ δικαστὰς τῆς εἶπαν τότε ὅτι πολλοὶ ἀπὸ τοὺς συντρόφους τῆς εἶχαν δικαστεῖ κιάλας κ' ὅτι ὁ Μπάρο Πάνι εἶχε καταδικαστεῖ σὲ θάνατο κ' εἶχε διαμελιστεῖ. Ὅσο γιὰ τοὺς ἄλλους Τσιγγάνους, ἀφοῦ πρῶτα τοὺς βασάνισαν, τοὺς ἔκαψαν κατάναν ζωντανούς. Δὲν θὰ κέρδιζε λοιπὸν τίποτε ἡ «Πριγκίπισσα τοῦ Καΐρου» ἂν ἔλεγε ψέματα. Ἐπρεπε νὰ εἰπῆ τὴν καθαρὴ ἀλήθεια, ἂν εἶχε κάνει ἢ ὄχι τὰ ἐγκλήματα, γιὰ τὰ ὁποῖα τὴν κατηγοροῦσαν, γιὰτὶ μόνο μ' ἄνταν τὸν τρόπο ὑπῆρχε ἐλπίδα νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ δημίου...

Ἡ μάγισσα, δταν ἄκουσε τὰ λόγια αὐτὰ, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ ἀπὸ τὴ λύσσα τῆς καὶ νὰ φοβερίζῃ ὅτι θὰ τοὺς ἐκδικηθῆ ὅλους μὲ τὰ μάγια τῆς.

Κι' ἔξαφνα, πρὶν προφτάσει κανεὶς νὰ τὴν κρατήσῃ, ὤρμησε κοντὰ στοὺς δικαστὰς κ' ἄγγιξε μὲ τὰ χέρια τῆς δυὸ ἀπ' αὐτοὺς στὸ λαιμὸ καὶ στὸ μέρος τῆς καρδιάς. Ἐπειτα, καθὼς τὴν ἔδεσαν πάλι, τοὺς εἶπε ὅτι θὰ τοὺς βασάνιζαν τὴ νύχτα φοριχτὲς ἄγωνιες κ' ὅτι θὰ τοὺς ἐστραγγάλιζαν μὲ προδοσία... Σὲ λίγο, ἄρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ φωνάζῃ τὸν Μπάρο Πάνι, τὸν σύντροφό τῆς καὶ τέλος ἐξαντλημένη ὁμολόγησε πολλὰ ἐγκλήματά τῆς.

Μαζὺ μὲ τοὺς Τσιγγάνους εἶχε λεηλατήσει, ὅπως εἶπε, ὅλα τὰ παρισινὰ προάστεια, καὶ ἰδίως τὴ Μονιμόρτη καὶ τὸ Σαντιγὸ. Ἐξέλεβαν τὰ μοναστήρια καὶ τὰ πανδοχεῖα, καὶ τὴ νύχτα ἐρρίχναν φαρμακερὰ βότανα στὸ νερὸ ποὺ ἔπιναν οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ζῶα, γιὰ νὰ τὰ δηλητηριοῦσαν...

Ἐπειτὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς ὁμολογίες τῆς, οἱ δικαστὰς συμφώνησαν ὅτι ἡ «Πριγκίπισσα τοῦ Καΐρου» ἦταν «μεγάλῃ λωποδύτρια καὶ δολοφόνος κ' ὅτι ἔπρεπε νὰ καταδικασθῆ σὲ θάνατο. Ἀποφάσιον λοιπὸν, ὅπως ἦταν ἡ συνήθεια, νὰ τὴ θάψουν ζωντανή σ' ἕναν τάφο!».

Ὅσο γιὰ τὶς μαγείες τῆς, θὰ δικαζόντουσαν τὴν ἄλλη μέρα, γιὰτὶ ἡ δίκη θὰ συνεχίζετο.

***

Ὁ χρονικογράφος Γέχαν Μωταίν ὅμως ἀναφέρει ὅτι ἐκεῖνη τὴ νύχτα συνέβησαν «φοριχτὰ καὶ ἀποτρόπαια πράγματα». Οἱ δύο δικαστὰς, τοὺς ὁποίους εἶχε ἀγγίξει ἡ «Πριγκίπισσα τοῦ Καΐρου», ἐξόπλησαν τὰ μεσάνυχτα κ' ἄρχισαν νὰ ξεφωνίζουν σπαρακτικὰ, γιὰτὶ ἐνοιώσαν σκληροῦς κ' ἰβάστα-

χτους πόνους στὴν καρδιά. Ὡς τὰ ξημερώματα ἐστριφογυρίζαν στὰ κρεβάτια τοὺς σὰν κολασμένοι, κ' ὅταν μετῆκαν οἱ ὑπηρετὲς τοὺς, τοὺς βρῆκαν κατάλωμους καὶ μαζεμένους σὲ μιὰ γωνία τοῦ τοῖχου, μὲ τὸ πρόσωπο αὐλακωμένον ἀπὸ βαθεῖες ρυτίδες...

Ὅταν ἐπῆγαν τὸ πρῶτο δικαστήριο, διάταξαν νὰ φέρον ἄλλο τὴ μάγισσα καὶ νὰ τὴ θέσουν γυμνὴ ἐπάνω στὸ μεγάλο στρίποδο. Μὰ μόλις τοὺς ἀντίκρινε ἡ «Πριγκίπισσα τοῦ Καΐρου», ἄρχισε νὰ γελᾷ σαρκαστικὰ καὶ τοὺς ἐξήγησε ὅτι αὐτὴ τοὺς εἶχε στείλει τὰ φοριχτὰ ἐκείνα μαρτύρια τῆς νύχτας.

Ἡ ἀδελφὴ μου, εἶπε, ἔχει σ' ἕνα κρυφὸ μέρος δυὸ βατραχῶνες καὶ τοὺς ταῖζει μὲ ψιχουλά ψωμοῦ, μουσκεμένα σὲ γυναικεῖο γάλα. Τοὺς φωνάζει λοιπὸν μὲ τὰ ὀνόματά σας καὶ τραπτεῖ τὸ σῶμα τοὺς μὲ μεγάλῃς καρφίτσες. Κι' ἐνῶ οἱ βάτραχοι βγάλουν ἀφροῦς ἀπὸ τὸ στόμα τοὺς, νοιώθετε τὴν ἴδια στιγμή καὶ σείς τοὺς ἴδιους σουβλεροῦς πόνους νὰ σὰς ξεσχοῖζον τὴν καρδιά!...

Τὸ δικαστήριο παρέδωκε τότε στὰ χέρια τοῦ γραμματέως Ἀλεξάνδρου Κασμαρέ τὴν «Πριγκίπισσα τοῦ Καΐρου», μὲ τὴ διαταγὴ νὰ τὴν ὀδηγήσῃ στὰ βασανιστήρια καὶ κατάναν νὰ τὴ θάψῃ ζωντανή σ' ἕναν τάφο.

Φαίνεται ὅμως ὅτι ὁ Κασμαρέ εἶχε ἐρωτευθεῖ τρελλὰ τὴν ὄμορφη μάγισσα, γιὰτὶ προσπάθησε νὰ τὴ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ δημίου κ' ὅταν εἶδε ὅτι δὲν μποροῦσε, τὸν δωροδόκησε γιὰ νὰ τὴ βασανίσῃ

Τὰ βασανιστήρια καὶ ἡ ἐκτέλεσις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Μπάρο Πάνι.

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΗΣ ΣΥΖΥΓΟΥ

Ο Άγγλος φιλόσοφος Βάκων έχει γράψει φρονιμότητες και λογικώτατες σκέψεις για το ζήτημα της εκλογής της συζύγου και του γάμου.

Τη λαϊκή παροιμία, σύμφωνα με την οποία καθένας που θέλει να παντρευτεί πρέπει να ελαφρύνει στη Θεία Πρόνοια, ο Άγγλος φιλόσοφος δεν την παραδέχεται ως λογική.

Και πρώτα-πρώτα ο Βάκων επιμένει ότι η εκλογή της συζύγου πρέπει να γίνεται κατόπιν σοβαρής σκέψεως.

«Βεβαίως, λέει, πρέπει κανείς να επικαλείται και τη συνδρομή της Θείας Προνοίας, προκειμένου για μιὰ τόσο σπουδαία απόφασι. Δεν πρέπει όμως και με κλειστά μάτια να εκλέγει κανείς τη γυναίκα του, γιατί, κατά πάσαν πιθανότητα, άργότερα θα μετανοήση πικρώς γι' αυτό...»

«Μην παντρεύεστε κυρίως άνεξέλεγκτα μιὰ ωραία γυναίκα. Η καλλονή της συζύγου δεν αποτελεί καμμιὰ εγγύησι ευτυχίας. Γι' αυτό οι γάμοι που στήριζονται σε κεραινοδόλο και σφοδρόν έρωτα, καταλήγουν σε απογοήτεσι και πικρία.

» Μιὰ γυναίκα σχεδόν άσχημη ή μετριώς ωραία, δεν έχει καμμιὰ λεπιδίησι στα άμφίβολα θέληγρητά της και συνεπώς δεν συγκινείται και πολύ με τους έπαινούς. Ένω μιὰ ωραία γυναίκα, έπειδή από μικρή έχει συνηθίσει ν' ακούη εκφράσεις θαυμασμού και λατρείας, εινε πολύ δύσκολο να υπομείνη τον άσφυκτικό κύκλο της οικογενειακής ζωής. Κατ' ανάγκην θα επιζητήση τους εύρεις ορίζοντας της κοσμοπολιτικής ζωής, όπου το άστρο της όμορφιάς της μπορεί να μεσουρανήση, κι' έτσι θα άνήκη πιο πολύ στους άλλους, παρά στον σύζυγό της.

» Επίσης πρέπει κανείς να δυσπιστή και στην πολύ έξυπνη γυναίκα. Διαλέξτε καλύτερα για γυναίκα σας ένα κορίτσι μετριώς διανοητικότητος. Ποτέ μην παντρεύεστε γυναίκα υπερόχον διανοίας. Γιατί ή εξαιρετική διανοητική ανάπτυξις, μονάχα τον θαυμασμό μπορεί να προκαλέση, ποτέ όμως τό- έρωτα.

» Προφυλαχθήτε ακόμα πιο τό να παντρευτήτε γυναίκα, ή οποία έχει ιδέες περι χειραφετήσεως και ίσότητος των δύο φύλων. Η γυναίκα αυτή ύπακούοντας στην πεποιθήσι της ότι μπορεί να ζήση με τη δύναμι της και να άντεπεξέλληθ στις βιωτικές άνάγκες μόνη της, διαπνέεται από την ιδέα της έλευθερίας και ένα ωραίο πρωί έγκαταλείπει τη συζυγική στέγη...

» Μη θέλετε γενικώς ή γυναίκα που θα πάρете να εινε βασίλισσα της καλλονής ή φαινόμενον εύφυας. Προσέξτε κυρίως να εινε σεμνή και άξιαγάμητη. Δεν πρέπει δε να την αγαπήσετε μονάχα, αλλά και να την τιμήσετε και να τη σεβασθήτε.

» Και προπαντός μη ζητήτε γυναίκα χωρίς ελατωμάτα. Δεν θα τη βοηθήτε!...»

Τί άπαντούν σ' αυτά ή άναγνώστριές μας;

ψεύτικα και να του την παραδώση πάλι όμορφη και γερή, όπως πρώτα. Ο Γιεχάν Μωταίν, ό χρονικογράφος, εινε της γνώμησ ότι ή «Πριγκήπισσα του Καίρου» είχε κάνει μάγια του Κασμαρέ. Άλλοιώς δεν έξηγηταί πως ό δικαστικός αυτός γραμματέυς έγινε συνένοχος της μάγισσας και τη βοήθησε να κάνει δυο φρικώδη εγκλήματα.

Ο Κασμαρέ, όταν έτελείωσε ό δήμιος τα ψεύτικα βασανιστήρια, ώδήγησε την «Πριγκήπισσα του Καίρου» σ'έναν παλιό τάφο και την έθαψε. Τα μεσάνυχτα όμως έπήγε κρυφά και την έλευθέρωσε... Κατόπιν, δεν ξέρει κανείς τι συνέβη. Το πρωί ώστόσο, οι δυο δικασταί του Σατλέ βρέθηκαν σφαγμένοι στα δωμάτιά τους από κάποιον μυστηριώδη δολοφόνο...

Όλοι άμέσως ύποψιάστηκαν την «Πριγκήπισσα του Καίρου» κι' όταν άνεκάληψαν ότι ό τάφος της ήταν άδειος, ζήτησαν να βρούν τον Κασμαρέ, για να τους δώση έξηγήσεις. Ο δικαστικός γραμματέυς όμως είχε εξαφανιστεί μαζί με τη μάγισσα.

Ο πρεβότος τότε διάταξε να γίνον έξρεινες παντού και μέσα στο Παρίσι και στα πρόσεται και τέλος, ύστερ' από δυο ήμέρες, ό Κασμαρέ και ή μάγισσα βρέθηκαν κρυμμένοι σ' ένα μακρούν πανδοχείο στις όχθες του Σηκουάνα. Τους συνέλαβαν λοιπόν και τους έκλεισαν στη φυλακή του Σατλέ. Και τό χρονικό αναφέρει με λίγα λόγια τό τραγικό τέλος τους: «Στις 13 Ιανουαρίου του 1438, ό κνρ Άλέξανδρος Κασμαρέ, δικαστικός γραμματέυς, ώδηγήθηκε στην πλατεία της Παναγίας και διαμελιώθηκε. Την ίδια ήμέρα, ή «Πριγκήπισσα του Καίρου» δέθηκε σ' έναν κορμό δένδρου, στο δάσος του Φονταινεμπλώ, για να κατασπαραχθή από τους λύκους...». Κι' έτσι έτελείωσε ή περιπετειώδης ζωή της όμορφης αυτής μάγισσας που ήταν άρχηγός μιας τρομερής ληστοςυμμορίας Τσιγγάνων.

Η προπολεμική Τουρκάλα.

Η ΤΟΥΡΚΙΑ ΠΡΟ ΤΟΥ ΚΕΜΑΛ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

(Της ΔΕ-ΓΑΑ-ΧΑΝΟΥΜ)

Οι Εύρωπαίοι ποιηταί μάς παρουσίασαν την Τουρκάλα και ειδικά τη γυναίκα των χαρεμιών, με χρώματα τόσο φανταστικά κι' άνόπατα, ώστε πολύ θ' άπορούσε εκείνος όταν θα γνώριζε τη γυναίκα αυτή στην πραγματικότητα, αφού θα την είχε γνωρίσει πρώτα στα μυθιστορήματα. Δεν άδικώ όμως τους Εύρωπαίους συγγραφείς για τις ύπερβολικές αισθηματικές εκφράσεις που μεταχειρίζοντα όταν πρόκειντα να μιλήσουν για τις Όθωμανίδες.

Γιατί δεν εινε δυνατόν ένας άνθρωπος, όσο κι' άν εινε έξυπνος και παρατηρητικός, να σχηματίση γνώμη για τη χανούμ, μονάχα από ένα βλέμμα που θα του ρίξη πίσω άπ' τό γυαμάκι της, ή άπ' τα λίγα μονοσύλλαβα λόγια που θα του πη κρυφά από τον εύνοιχο της.

Η νεανική μου ήλικία έπέρασε σχεδόν διόλκιρη άνάμεσα σ' αυτά τα άδυστηχη λάσματα των χαρεμιών, τα όποια με περιέβαλλαν πάντοτε με την έμπιστοσύνη τους.

Αυτό άκριβώς μου επέτρεψε να σπουδάσω λεπτομερώς τον χαρεμκήρα πολλών γυναικών των διαφόρων άνταρκτικών φιλών, μέτο τις όποιες συνήθως οι άνώτεροι Τούρκοι και ίδιώς ό Σουλτάνος, διαλέγουν τις γυναίκες τους. Από τις πολλές μου αυτές παρατηρήσεις, έσχημάτισα μιὰ γενική γνώμη για τις γυναίκες των χαρεμιών. Και τη γνώμη αυτή την εκθέτω πιο κάτω, έλπίζοντας ότι ίκανοποιώ έτσι την περιέργειά σας:

Η Κιρκασία εινε ψηλή, ξανθή με πλούσια χρυσά μαλλιά, που σχηματίζον άνάλες μπούκλες και φτάνονουν μέχρι τα γόνατά της. Τα μάτια της έχουν συνήθως χρώμα γαλαζοπράσινο κι' ή έπιδερμίδα της εινε χνουδωτή. Η Κιρκασία εινε προσωριμένη για τον νεχελή έρωτα, λές και τον βύσασε μαζί με τό γάλα της μανάς της. Δεν ξέρει τίποτε άλλο στον κόσμο, δεν γνωρίζει άλλο Θεό, άλλον Παράδεισο εκτός από τον έρωτα. Γι' αυτόν ζει και πεθαίνει. Και μοιλονότι φαίνεται κάπως άδιάφορη, κατά βάθος παθαίνεται από άγάτη. Μιὰ μονάχα φορά όταν τη γνωρίσει ό άνδρας, δεν την ξεχνάει ποτέ...

Η Γεωργιανή εινε μελαχροινή. Τα μαύρα μεγάλα της μάτια, με τα ζωηρά φρόδια εκφράζον μιὰ άγριοπή μεγαλοπρέπεια που ύποσχεταί ματωμένες ή δονές. Τα μαλλιά της εινε λεπτά και μαλακά σαν μετάξι και τόσο πολύ μαύρα, ώστε παίρνουν την απόχρωσι του μπλέ. Η σάρκα της εινε κροσούτη και τό κορμί της εύνώριστο σαν λιστινέο. Όταν χορεύει, τα μέλη της κινούνται ήδυσπαθώς. Τίποτε άλλο δεν ποθεί παρά μονάχα ν' άρέσει στον άφέντη της και γι' αυτό μεταχειρίζεται κάθε μέσον για να τον γοητεύση.

Η Συμριλιά έχει πλαστικό σωμα και πρόσωπο και έπιδερμίδα άπαλή σαν άτίλι. Τα μαλλιά της εινε καστανά, τα μάτια της μαύρα σπινθηροδόλα και με μακρές βλεφαρίδες. Εινε χιαδιάρ σαν τη γάτα, ταχλίνα, αλλά και άπιστη. Πολλές φορές παίζει επικίνδυνα με τον έρωτα. Άλλοτε δίνεται διόλκιρη σ' αυτόν και άλλοτε παίζογελάει με τις καρδιές του πηγγώει. Της άρέσει γενικά ό θόρυβος και πολύ συντά πέφτει σ' αφάνταστες έπιπολιωότητες.

Η γυναίκα της Δαμασκού εινε χαύνη και δειλή. Μοιάζει μ' ένα άνυποψίαστο μικρό παιδί. Εινε μικρόσωμη, αλλά τόσο χαριτωμένη, που δίνει την εντύπωσι ενός πολύτιμου εύθραστον άντικειμένου. Ο χαρκατήρας της εινε άξιαγάμητος, ή καρδιά της εύαισθητη κι' ή ψυχή της περιπαθής, αλλά χωρίς όρμη. Ξέρει όμως να μεταδώση τον έρωτα, τον άποιον ασάφνεται, και ν' άνάγη μεγάλες φωτιές πάδους...

Η Λεβαντίνα εινε φιλάρεσχη, πονηρή και έχει συνείδησι της έλκυστικότητος των μεγάλων ματιών της. Ξέρει με τό παραστήμά της και με τις κινήσεις της να κάνει την καλύτερη εντύπωσι, όταν βρίσκεται άνάμεσα σ' άλλες γυναίκες...

Και τέλος, ή Τουρκάλα εινε άσπρη σαν τό γάλα, εύσαρχη, μετρίον άναστήματος, με καστανά μαλλιά και μαύρα γλυκά μάτια. Τα χέρια της εινε μικρά και τα νύχια της βαμμένα με κινά. Η άφελεία της εινε παρομοιώδης, αλλά ή καρδιά της εινε τρομερή και περιπαθής.

Εινε τόσο φιλήδονος, ώστε δεν μπορεί ποτέ να αλοστανθή βαθύ άσθημα άγάτης. Άγάτη γι' αυτήν εινε ή γλύκα, τό χάδι, ή απόλαυσι...

ΞΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Η γυναίκες εινε σαν τα κουδούνια: Πριν τό χτυπήσει κανείς, δεν μπορεί να καταλάβη από τί μέταλλο εινε.

Π ώ λ ν τ έ Κόχ,

Η γυναίκα που θέλει ν' άρνηθή πραγματικά κάτι, άρνεταί μ' ένα απόλο και σταθερό όχι!». Εκείνη όμως που καταφεύγει σ' έξηγήσεις και δικαιολογίες της άρνήσεώς της, κατά βάθος θέλει να ύποχωρήση. Ά λ φ ρ έ ν τ έ Μυοσέ.

Είτε παντρευτείς, είτε δεν παντρευτείς, και για τα δυο θα μετανοήσης.

Σ ω κ ρ ά τ η ς.

Όταν ό έρωσ κυριαρχήσει, τυφλώνει ή ντροπή. Β. Ο ύ γ κ ώ.

